

08-37-40-200

בס"ד, בית מדרש המאי"ר לארץ | גליון 247

פרשת פנחס | דביקות תמידית בה' יתברך בכח הסרת המנתקים

מסילות אל הנפש

המערכה האדירה להקמת בית 'הרב יורם'

מרכז רוחני עולמי לתורה וחסד
על פי דרכו ואורו של אבינו הרב יורם אברג'ל זיע"א
לקירוב עמו ישראל
באהבה לדרך ה'

- עיינו בחוברת המצורפת -

מסילות אל הנפש

תוכן העניינים

- 1 כל המתאבל על ירושלים זוכה.....
- 8 כי יודע ה'.....
- 10 אפילו דמעה קטנה לא?.....
- 12 בני בכורי ישראל!.....
- 15 נזקי שבירת הלוחות.....
- 16 מצות הקרבת קרבן התמיד.....
- 17 כך שנו רבותינו.....
- 18 כעיר שחבורה לה יחדיו.....
- 20 ונתן לנו את תורתו.....
- 21 ההיכל - נקודת החיבור.....
- 22 כל רודפיה השיגוה.....
- 23 הניתוק האחרון.....
- 24 שבע יפול צדיק וקם.....
- 25 העולה מן האמור להלכה ולמעשה.....

מוקדש לעילוי נשמת
בן ציון בן לאה ז"ל
נלב"ע כ"ז אייר התשפ"ב
ולהכריז להצלחה בגשמיות ורוחניות
ל הדר הדר הי"ו
ולכל משפ' מזרחי הי"ו

הזמינו לבית או לעסק
קופת צדקה מהודרת

הצטרפו לשיעור היומי
עם משלוח עד הבית!

בית המדרש המאי"ר לארץ

התנסות והפצת ספרי מורינו ודינו הרב יורם מיכאל אברג'ל זצ"ל

8771301 ת.ד. 345 נתיבות 08-37-40-200

office@h-l.org.il

www.hameir-laarets.org.il

08-649-9859 קו 'המאיר לארץ'

08-37-40-200

077-223-1130

המאיר לארץ

054-26-380-26 לקבלת 'רגע של אור'

ע"ר 580654762 | למוסד אישור מס הכנסה לעניין תרומות לפי סעיף 46 לפקודה

- כל הזכויות שמורות -

פרשת פינחס

כל המתאבל על ירושלים זוכה...

המצרים' על שם מה שנאמר במגילת איכה: "כָּל־רֹדְפֶיהָ הַשִּׁיגוּהָ בֵּין הַמְצָרִים" (איכה א, ג).

משום כך נהגו כל בית ישראל בימים אלו כמה וכמה מנהגי צער ואבילות על חורבן שני בתי המקדש, וכן על הגלות הקשה והארוכה שבאה בעקבות זה.

האמת היא שלא רק בשלשת השבועות הללו צריך להצטער על החורבן, אלא במשך כל השנה כולה ראוי לכל מי שיראת ה' נגעה בלבו להצטער על כך שבית מקדשנו עודנו חרב, והשכינה הקדושה מושפלת עד עפר, ויבכל יום ויום מרובה קללתו משל חברו (סוטה מט.) - כנפסק בשולחן ערוך (סימן א - סעיף ג): 'ראוי לכל ירא שמים שיהא מיצר ודואג² על חורבן בית המקדש'.

וכתב רבינו השל"ה הקדוש (מסכת תענית, פרק תורה אור - אות א) בלשון קדשו:

שבת קודש, י"ז תמוז תשפ"ב.

סעודה שניה של שבת קודש הסתיימה, ומנחם הלך לבית המדרש ללמוד עד עת תפילת המנחה. **מחשבות** רצו במוחו, היום י"ז בתמוז, מעניין מה דרש בענין זה הרב יורם אברג'יל זי"ע, והוא ניגש לספריה ושלף 'אמרי נועם - מועדים', ופתח במאמרי בין המצרים (מאמר א), והחל לקרוא:¹

עומדים אנו בימי בין המצרים. ימי בין המצרים הם שלשת השבועות שבין צום שבעה עשר בתמוז לבין צום תשעה באב. בימים אלה נכנסו האויבים לירושלים ופרעו פרעות בישראל, עד יום תשעה באב שבו החריבו את בית המקדש הראשון, וכעבור כ-490 שנה גם את בית המקדש השני. ונקראים ימי צער אלו 'ימי בין

מעין החכמה

בעבר, וידואגי היינו על מה שעדיין ממשיכה ומתארכת הגלות, כיון שלימדונו חז"ל (ירושלמי יומא פ"א ה"א) ש'כל דור שאינו נבנה (בית המקדש) בימיו, מעלין עליו כאילו הוא החריבו'.

1. המאמר הזה הוא מאמר ארוך ונפלא, ואנו העתקנו ממנו רק מספר קטעים.
2. ומבאר בספר חסד לאלפים (סימן א - אות ו) שימצא היינו על כל מה שאירע

להתארך, השכינה הקדושה נמצאת בצער עצום במדה שלא ניתן לתאר, כפי שמביא השל"ה הקדוש (מסכת שבועות, פרק גר מצוה - אות ה) מעשה נורא שאירע עם מרן רבינו יוסף קארו זיע"א שישב עם חבריו הקדושים ולמדו כליל שבועות ללא הפסקה, וזכו שהופיעה רוח הקודש בבית מדרשם ושמעו את השכינה הקדושה מדברת אליהם מפיו של מרן בנעימות רבה ובקול חזק, ובין יתר הדברים גם שיתפה אותם בצערה הגדול ואמרה להם:

'זה כמה שנים נפלה עטרת ראשי ואין מנחם לי, ואני מושלכת בעפר חובקת אשפתות... ואילו הייתם משערים אחד מאלף אלפי אלפים ורוב ריבי רבבות מהצער אשר אני שרויה בו, לא היתה נכנסת שמחה בלבבכם ולא שחוק בפיהם בזוכם כי בסיבתכם אני מושלכת בעפר.'

כל מי שלב בשר בקרבו בוודאי יזדעזע לשמע דברים אלו. בעוד שלכל אחד מאתנו יש בית יפה, אשה נפלאה העומדת לצידנו, ילדים מתוקים מדבש - להקב"ה אין מאומה מכל זאת, שהרי ביתו - בית המקדש - חרב **ושועלים** מהלכים בו. והשכינה הקדושה מושלכת בעפר ומייללת יומם ולילה מרוב צער. וילדיו היקרים - **עם ישראל הקדושים** - זרוקים בגלות ונרדים תחת יד האומות. כיצד נוכל לשיר, לשמוח ולשבת בחיבוק ידים, ולא לעשות כלום

'מדברי נביאים וכתובים ומדברי רבותינו ז"ל בתלמוד ובמדרשים ובזהר נתבאר גודל החיוב המוטל להתאבל על חורבן בית המקדש ועל הגלות. וטעם הענין הוא - מפני כבוד השכינה, כי מפני חטאינו גלינו מארצנו וכביכול השכינה בגלות והשפחה תירש גְּבַרְתָּהּ, וגבר האויב מצד הקליפה סטרא אחרא, וכבוד בית ה' נשרף, ואין עולה ואין זבח, ופסקה הנבואה ורוח הקודש, ורוח הטומאה נתפשט, ועם ה' אומה הישראלית ניתנו לְיָבֵר ולחורב ולרעב ולשבי ולביזה, ועוד היום הם בין האומות ככבשה בין הזאבים ובחרפה ובבוז, וכל זה הוא חילול השם!

אוי נא לנו כי חטאו אבותינו ואנחנו לא נטהרנו, על דא ודאי קא בכינו כי גרמנו כל אלה. ובשומנו על לבנו זה בצום ובבכי ובהספד ובהתעוררות לב לצעוק: 'השיבנו ה' אליך ונשובה', אז כלה ענן וילך - דהיינו הקליפה מתמעטת, ואנחנו מזדככים מכח הצער והחרטה.'

מכך בעצם נובעת החובה הקדושה המוטלת על כל אדם לקום בכל לילה בחצות הלילה, או לפחות קודם עלות השחר, ולערוך 'תיקון חצות' בלב נשבר וצער עמוק על החורבן והגלות, על מיתת הצדיקים והחסידים, על השפלת קרנה של תורה ועל השפלת קרנם של ישראל...

עלינו לדעת שכל זמן שבית המקדש עודנו בחורבנו והגלות מוסיפה

פרשת פינחס - כל המתאבל על ירושלים זוכה

ואם כך הם פני הדברים בנוגע לכל ימות השנה, על אחת כמה וכמה בימי בין

בנידון? וכי צערו של הקב"ה ושכינתו הקדושה אינו נוגע ללבנו חלילה!...³

מעין החכמה

את מסכת ה-400 שנה. יכולים הם להיגאל - אך לא, דבר אינו קורה.

אימתי נושעו?

פסוק מפורש הוא: "וַיְהִי בַיָּמִים הַרְבִּים הָהֵם וַיָּמָת מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיֹּאמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֶבֶדָה וַיִּזְעְקוּ וַתַּעַל שְׁוַעֲתָם אֶל הָאֱלֹקִים מִן הָעֶבֶדָה. וַיִּשְׁמַע אֱלֹקִים אֶת נַאֲקָתָם" (שמות ב, כג-כד)...

רק אחרי שעם ישראל נאנחו וזעקו, שיוועו ונאנקו, הקב"ה נגלה למשה ואמר לו: "רָאָה רְאִיתִי אֶת עַמִּי עֹמֵר אֶשֶׁר בְּמִצְרַיִם וְאֶת צַעֲקָתָם שְׁמַעְתִּי... וַעֲתָה הִנֵּה צַעֲקַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֶה אֲלֵי" (שם ג, ז-ט)!

הגאולה באה, כשצעקו!

נורא היה סבלם של ישראל, והקב"ה כבר סלל את הדרך לגאולה, אך למרות זאת היא לא היתה יכולה להגיע! כי עדיין היתה חסרה הצעקה! - ורק אחרי שצעקו נגאלו!

המשיך החפץ חיים ואמר: נורא הוא סבלנו, והקב"ה כבר סלל את הדרך לגאולה, אך למרות זאת היא לא יכולה להגיע! כי עדיין חסרה הצעקה!...

בשמים מחכים לשוועתנו! ואנו איננו צועקים!

ולכן המשיך החפץ חיים ואמר: ברצוני לנסוע אל רבי חיים עוזר מווילנא, וביחד נעורר את הלבבות לצעוק ולבקש באמת את הגאולה!

3. סיפר הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זיע"א (הובאו דבריו בספר דורש טוב - בין המצרים, עמוד תשה):

בערוב ימיו ובתשישות כחו, נִפְּשׁ החפץ חיים זיע"א בכפר נופש בלב היער, בבקתה מבודדת. במקום נפשו גם כמה מגדולי ראשי הישיבות וקומץ תלמידים מובחרים שליווים.

בני פמלייתו של החפץ חיים הקפידו שלא טרידוהו, והרשו רק למנין מצומצם להתכנס בשעת התפילות. אך כשהגיעה סעודה שלישית של שבת קודש ביקש החפץ חיים מהאדם שהיה עמו שילך ויקרא לכל בחורי הישיבה ששהו במקום לבוא ולסעוד עמו.

במהלך הסעודה הם שרו שירי רגש ודביקות, ואז נעמד החפץ חיים והחל לדבר על

הגאולה. "הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחַר כְּתָלָנוּ" (שיר השירים ב, ט), כל הסימנים שמנו חכמים התקיימו בגודש. כלתה פרוטה מן הכיס והצרות באות כנחר, בן קם באביו וכלה בחמותה. המלכות נהפכה למינות וחכמות סופרים נסרחה... ואם כן מדוע לא בא בן ישי?

ומצא את התשובה.

נאמר בפסוק: "כִּימֵי צֶאֱתָךְ מֵאֲרָץ מִצְרַיִם אֲרָאָנִי נִפְלְאוֹת" (מִיכה ז, טו). וביאורו, שהגאולה העתידה תהיה מעין גאולת מצרים.

ומה היה שם?

נולד משה רבינו, גואלם של ישראל. קושי השעבוד וריבוי המשעובדים השלימו

ובנוסף לכך כתב רבינו האר"י ז"ל⁵ שראוי לומר בימים אלו (בימי בין המצרים) תיקון רחל בחצות היום (רק תיקון רחל).

וזה לשונו: **'מנהג טוב וכשר הוא מאוד לכל בעל נפש לשבת באבילות אחר חצי היום בכל אלו הימים ולבכות בכיה ממש על חורבן הבית... וענין חצות הלילה אין צורך להזכירו, כי**

המצרים - שבהם אירע כל תהליך החורבן, והצער שהיה באותם הימים בשמים ובארץ חוזר וניעור בכל שנה ושנה בימים אלו במלוא תוקפו - שחובה גדולה וקדושה מוטלת על כל אחד ואחד להשתדל להעלות את צער גלות השכינה על לבבו. ולהשתדל בכל יכולתו להימנע מדברים הגורמים לשמחה.⁴

מעין החכמה

השתתק רבי שמעון, והחפץ חיים שב והורה שיזעיקו את העגלון. הלכו להביאו, ובדרך הורוהו מה שיאמר... העגלון הגיע והתנצל: רבי! זו סכנה גדולה מאוד לנסוע בלילה בדרך כה משובשת!

'ניחא' - הפטיר החפץ חיים - 'בוא עם שחרי'.

הלילה קצר מאוד בקיץ הפולני, והחפץ חיים המתין בכליון עינים לאור היום.

שלא כמנהגו, התפלל ביחידות עם עלות השחר, ושלח לראות מדוע מתמהמה העגלון.

חסו על בריאותו. הלכו ושלמו לעגלון שכר הנסיעה, ובלבד שלא יגיע. שבו ואמרו שאינו מוכן לנסוע בשעה כה מוקדמת. עליו להאכיל את הסוסים ולהכין את העגלה, והוא מעדיף נסיעות קצרות מנסיעה ארוכה לוויילנא.

נאנח החפץ חיים אנחה קורעת לב: 'שוב נדחתה הגאולה, הוחמצה השעה!...'.

4. **כמבואר** בשולחן ערוך (או"ח, סימן תקנא - עיפ"ס א-ב).

5. **שער** הכוונות (דרושי חג השבועות, דרוש א - ענין בין המצרים).

החפץ חיים סיים את דבריו ומאותה שעה התכנס בשתיקה וממש ציפה שהשבת תצא ויבדילו על הכוס. וכשהשבת יצאה ביקש שימהרו ויבחיילו את העגלון לנסוע מיד לוויילנא.

כידוע, שבילי העפר ביער צרים ומשובשים, מלאים גבשושיות ומהמורות. טלטולי הדרך עבור החפץ חיים היו בגדר סכנת נפשות.

מיהרו והזיעקו את הגה"ק רבי שמעון שקאפ זיע"א, ראש ישיבת גרודנא, שינסה להשקיט את סערת רוחו של החפץ חיים ולהניאו מתוכניתו.

מיהר ובא, והזכיר את מאמר חז"ל שאין לצאת לדרך בלילה (בבא קמא ס: תענית י:).

תמה החפץ חיים: 'ולדעת מר, אם תפרוץ שריפה בבית, חלילה, ישארו בו עד בוקר? כלל ישראל סובל ונאנק, ואפשר להחיש גאולתו, ונתמהמה?!'

ניסה רבי שמעון לומר, שלא יקרה כלום אם הנסיעה תדחה בכמה שעות.

הקפיד החפץ חיים: 'קויתי שמעלתו יעזור לי, לא שיערתי שינסה להפריע בעדי!'

פרשת פינחס - כל המתאבל על ירושלים זוכה

אך, גם עתה, מתחת למעטה החיצוני מסתתרת הנקודה הפנימית, הניצוץ האלקי, הנכסף ומשתוקק, ומיחל בכל לב:

'ממקומך מלכנו תופיע ותמלוך עלינו, כי מחכים אנחנו לך. מתי תמלוך בציון, בקרוב בימינו לעולם ועד תשכון. תתגדל ותתקדש בתוך ירושלים עירך, לדור ודור ולנצח נצחים. ועינינו תראינה מלכותך, כדבר האמור בשיירי עורך, על ידי דוד משיח צדקך'...

צלילי השיעור המשיכו להישמע באזניו, אך הוא כבר לא היה שם כדי להאזין להם... עיניו התמלאו בדמעות התרגשות ולבו פעם בעוז... **כל הבריאה נכספת לאלקות, מתי אזכה לכך גם אני?**

עיניו של מנחם נדדו חזרה אל הספר אמרי נועם והוא המשיך לקרוא:

עד עתה התבאר שימי בין המצרים הם ימים של צער וחורבן ולכן יש תגבורת כח לשונאים של עם ישראל להזיק חלילה לעם ישראל,⁶ וזה שנאמר: **'כל־רד־פיהּ הַשִּׁיגוּהַ בֵּין הַמְצָרִים'.**

ומצאנו פירוש נוסף לפסוק:

תקופת בין המצרים נמשכת על פני עשרים ואחד ימים (מ"ז בתמוז

אפילו בכל שאר הלילות צריך להתאבל על החורבן, ומכל שכן בלילות בין המצרים שצריך להוסיף בבכיה'.

ובזכות צער זה שמצטער האדם על חורבן בית המקדש ועל צער השכינה הקדושה וצערם של עם ישראל בגלות המרה, הקב"ה יסלק ממנו כל מיני סיבות אחרות שעשויות לגרום לו צער בחיים, וישפיע לו אך טוב וחסד...

מנחם עצר את הקריאה לרגע, הוא לא יכל להמשיך... מחשבותיו סערו, רקותיו הלמו בעוז, וממצולות נפשו צף לו שיעור ששמע אִי־שָׁם בעבר (מאחד הרבנים)...

דעו לכם, רבותי, כי מפני חטאינו גלינו מארצנו, ומאותה עת נוראה, כל הבריאה כולה התרחקה מבוראה - בשנים קדמוניות, קודם החטא, היה שביל כבוש בין הרגש לבורא עולם. ובשביל הזה התהלכו כל הרגשות הקדושות: אהבת ה' ויראתו, חשק וגעגועים...

אך אחר שחטאנו, התמוטט השביל ונהרס, והרגשות שבערו בלבבות כהו וקהו... ומעטה חיצוני גס ואפל כיסה את כל הברואים...

מעין החכמה

לפני כשש מאות שנה היה הדבר, בחודש תמוז שנת קנ"א. מאה שנה לפני גלות ספרד.

6. בספר מעיין המועד - בין המצרים (עמוד כא), לגאון הרב שלום מאיר ולך שליט"א, נכתב כך:

באוצרות רוחניים גדולים ונשגבים, ולכן כל מי שמתקדש בהם כראוי זוכה לקבל מלוא חפנים מאותם אוצרות...

וכך גם ימי בין המצרים הם ימים מלאים באוצרות רוחניים גדולים ונשגבים, רק שבימים הללו האוצרות גנוזים מתחת למעטה...⁸ **ולכן כל מי שישתדל להתקדש בימים אלו ולשים על לבו את**

עד מוצאי תשעה באב) ומצאנו תקופה מקבילה, שגם היא נמשכת על פני עשרים ואחד ימים, והם הימים שמראש השנה עד מוצאי הושענא רבה.⁷

וההקבלה הזו היא לא מקרית! בין שתי התקופות הללו ישנו קשר ענייני. ונבאר:

כידוע, הימים שמראש השנה עד מוצאי הושענא רבה, הם ימים מלאים

מעין החכמה

לעת ערב קם רבי אפרים בחסות החשיכה, חלוש וחבול, לאחר שהוקז ממנו דם כה רב, והצליח בסייעתא דשמיא להתחמק מעיר הדמים ולשים פעמיו אל עיר הנמל מלגה... הרפתקאות ותלאות אין ספור עברו עליו עד שהצליח להגיע לנמל... שם עלה על ספינה המפליגה לצפון אפריקה.

כעבור שבוע ימים דרכו רגליו על אדמת מרוקו, הוא הגיע למרקש, והפכה לאחת מהחשובות בקהילות המערב.

7. כמו שכתב בספר מאור ושמש (פרשת פינחס ד"ה ובחודש השביעי), וזו לשון קדשו: 'והנה שמעתי מהצדיקים רבותינו ז"ל שבין המצרים - מי"ז בתמוז עד תשעה באב - הוא גם כן כ"א יום, והם כנגד כ"א יום שבין ראש השנה עד הושענא רבה, אלא שאלו בין המצרים הם בהעלם, ואלו שמן ראש השנה עד הושענא רבה הם באתגליא.'

8. כדברי הרה"ק ר' נפתלי צבי מרופשיץ זיע"א בספרו זרע קודש (פרשת דברים ד"ה ידעשור) שכתב בלשון קדשו: 'ועל דרך שכתבנו בפרשת בלק על פסוק: "הן עם לבדד ישכון" (במדבר כג, ט) - בענין ס' סתומה, שאוצר

ראש הכמרים בספרד, הצורר מרטינץ שר"י, הסית את המון העם בסיביליה, והנוצרים המוסתים פרצו כסופה לשכונת היהודים, הבעירו את הבתים באש והרגו ללא רחם. כארבעת אלפים יהודים מתו מות קדושים, ה' ינקום דמם, ורבים נמכרו לחיי עבדות מרה ממוות.

ביום אחד הושמדה אחת הקהילות העתיקות והמפוארות בקהילות ספרד.

והצורר לא אמר די, מסיביליה פנה הלאה, וביום אחד - שבעה עשר בתמוז, היום בו נפרצו חומות ירושלים לפני צר - נפרצו גם חומות שכונת היהודים בקהילת קורדובה וקהילת טולידו. אלפי יהודים מסרו נפשם על קידוש השם, סירבו להמיר דתם ונטבחו באכזריות חייטית, ובראשם נכדיו של רבינו הרא"ש.

חרבו של הנכרי שביקשה לשסף את הגאון הצעיר רבי אפרים אנקוה, לאחר שאביו הקדוש נטבח לעיניו, פגעה בזרועו והקיזה דם רב. מיד צנח רבי אפרים ארצה והשים עצמו כמות. הפורעים עזבוהו בתוך ערימת החללים הקדושים והמשיכו במסע ההרג והביזה...

פרשת פינחס - כל המתאבל על ירושלים זוכה

אחר ה' יתברך (רודפיה, נוטריקון; ירודפי -
"ה") בימי בין המצרים ויבקש את
קרבתו, מובטח לו שיזכה להשיג זאת.

ובשיחתנו זאת נתמקד דוקא בפירוש
השלישי לפסוק הזה...
אך לפני כן נפתח בסיפור...

צער השכינה הקדושה וצערם של עם
ישראל בגלות הקשה והמרה, ⁹ יזכה
לקבל שפע רוחני עצום ורב...

כפי שנרמז במה שנאמר במגילת איכה:
"כְּלִרְדִּפְיָהּ הַשִּׁיגוּהָ בֵּין הַמְּצָרִים"
(איכה א, ג) - דהיינו שכל מי שירדוף

מעין החכמה

המסע המתיש הסתיים. האשה והילדים
הגיעו ליאליס איילנד, ולאיש נודע
שאשתו מסורבת כניסה!

נסער כולו מיהר אל ידידו רבי שבת, עדכן
אותו אודות ההתפתחויות השליליות
וסיים: 'אני לא מסוגל לחיות בלי אשתי
והילדים. אני מודיע לך שאם לא יאשרו את
כניסתם - חיי יסתיימו!'

הוא אפילו ידע באיזה אופן הם יסתיימו,
ורבי שבת נחרד לשמוע על כך.

'**תיכנס** לרבי מקופישניץ! - יעץ לו.

כנס הידיד לרבי, סיפר הכל, וסיים באותה
אזהרה מחרידה.

הרבי שקע במחשבות למשך כמה רגעים,
והפטיר: 'אני מתחייב לך שבתוך
שבועיים תאושר להם הכניסה!'

מעודד עזב האיש את חדרו של הרבי, והחל
לספור את הימים. חלפו שבועיים,
ולא יאמן כי יסופר: האשה והילדים קיבלו
אישור לאזרחות אמריקנית!

ה'מופת' עשה לו כנפים בניו יורק וגלילותיה...
איש אחד, סקרן מטבעו, החליט לנצל את
ההזדמנות ולברר באופן ישיר כיצד

שיש בו גנזים טובים חותמים ונועלים אותו
במנועולים טובים, שלא יהנו אחרים ממנו...
וזה שנאמר: "אך טוב לישראל" (תהלים עג, א) -
על כ"א יום שבין י"ז בתמוז לט' באב, על דרך
הנ"ל שאוצר גנוז במקום שיש הרבה מנועולים,
ועל דרך זה ימים אלו שבין המצרים, והם נגד
כ"א יום מראש השנה עד הושענא רבה!.

9. בספר ומתוק האור - יצחק אבינו (עמוד כג),
להגה"צ רבי שלמה לונגשטיין שליט"א,
הובא הסיפור הבא:

רבי שבתו שיינפלד, היה מוכר בארצות
הברית כיהודי חסידי יקר שהגיע מוויינא.

ידיד היה לו שאף הוא היגר מאירופה
לארצות הברית.

אותו ידיד התגורר בינתים בגפו, ועמל על השגת
ה'פאפירן' (אישור ומסמכים) עבור אשתו
וילדיו שנותרו באירופה והתכוננו להגר לאמריקה.
אמנם, גם לאחר שהושגו המסמכים היה הידיד
נתון במתח. ההפלגה מאירופה לארצות הברית
תארך מספר שבועות, ואז יגיעו אשתו וילדיו לאי
המהגרים הנודע 'אליס איילנד'. חשוב לדעת: לא
פחות משני אחוזים מכלל המהגרים לא אושרו
רפואית ונשלחו חזרה למדינת המוצא שלהם!
ולאשתו של הידיד היתה בעיה רפואית.

כי יודע ה'...

ואני השבתי: הגה"ק רבי חיים מרדכי מנדבורנא.

אתן לך את החופש המבוקש - השיב לי המנהל, אשר היה אדם דתי - אולם בתנאי, כי תספר לרבך שאני הוא, אשר אפשרתי לך את החופש הזה, ובקשתי היא, כי יואיל לשגר אלי באמצעותך דבר תורה מיוחד בעבורי.

באסרו חג, כאשר נפרדתי מאת הרבי, סיפרתי לו כפי שהתנה עמי המנהל כי מנהל הבנק שחרר אותי משני ימי עבודה כדי שאוכל לנסוע אל רבינו לחג, אך בתנאי שהרבי יאמר דבר תורה בעבורו.

רבי מאיר פכטהולץ ז"ל התגורר בעיר חיפה ועבד באחד מהבנקים שבעיר. והוא סיפר את הסיפור הבא:

שנה אחת, לפני חג השבועות, ניגשתי אל מנהל הבנק, וביקשתי חופשה החל מערב חג השבועות בבוקר ועד למחרת היום שאחרי החג, לתמיהת המנהל מדוע זקוק אני לשלשה ימי חופש, השבתי, כי הנני נוסע לעשות את החג במחיצת רבי הקדוש בבני ברק, ואינני נפרד משם רק באסרו חג בצהרים.

מיהו רבך? - התעניין המנהל.

מעין החכמה

הזה. אבל איך עושים זאת? אתחייב לו שהבעיה תיפתר - למרות שאין לי מושג איך.

ומה יקרה אם לא תיפתר?

מקסימום אצא מהסיפור יג' ליג'נער! (שקרו) - אבל הצלתי נפש מישראל! זה מאוד לא נעים שכולם יראו ששיקרתי, אבל הוא ימשיך לחיות!

מה כן? מיד כאשר עזב האיש את החדר, לקחתי ביד את ספר התהלים והתחלתי להתפלל ולבקש מהשם יתברך: שלח נא ישועה ליהודי הזה - ואל תהפוך אותי לשקרן!!

את הסיפור לפרטי פרטיו (שכאן הובא בקיצור) סיפר כ"ק אדמו"ר מקופישניץ שליט"א - כפי ששמע מרבי אברהם שרייבר.

עושים מופת שכזה? האם יש עדיין רוח הקדוש בימינו? בשיחה עם ידידו - רבי אברהם שרייבר, נכד ה'חתם סופר' - סיפר על כוונתו להיכנס אל הרבי ולהתעניין אודות כך...

רבי אברהם הזהיר אותו נחרצות שלא יעז לעשות כזאת 'חוצפע!' ובוזה הסתיימה השיחה ביניהם.

חולף זמן, האיש פונה לרבי אברהם ואומר: 'נו, מה אתה חושב ששמעתי לעצה שלך? מה פתאום! נכנסתי אל הרבי וביקשתי לשמוע כיצד היה יכול להבטיח לאדם שבתוך שבועיים תיפתר הבעיה. מה זה, רוח הקודש?!'

'אספר לך' - אמר הרבי צ"ל. 'כאשר סיים האיש את דבריו עם אזהרתו הנחרצת אודות חיו עומדים לפני סיומם, חשבתי לעצמי: פיקוח נפש! חייבים להציל את היהודי

כעבור תקופה, סח לי המנהל את הדברים כהווייתם, בנו, היה קצין בצבא, ותוך כדי שירתו הואשם ברשלנות פושעת, נעצר ושוחרר בערבות עד למשפט, הבן, אשר היה משוכנע כי יצא חייב בדינו, שכן ההאשמות נגדו היו חמורות ביותר, ניסה כבר מספר פעמים לשלוח יד בנפשו, כאשר שמע המנהל מפי את דברי רבינו, רץ מיד אל בנו ומסר לו את הדברים, ולהפתעתו, נתקבלו הדברים על לב הבן, והוא הבטיח לחכות בסבלנות עד למשפט, ולחדול מכוונתו לפגוע בעצמו, מאז לא ארך זמן רב, המשפט התקיים, ולמרבה הפלא, יצא הבן זכאי בדינו ונקי מכל אשמה...

מאותו היום, סיים רבי מאיר את סיפורו, נשא אותי המנהל ממש על כפים, ותמיד היה מזכיר לי שבזכותי ניצל בנו... (חוברת השלשים להסתלקות רבי חיים מרדכי מנדבורנא זיע"א עמוד 45).¹⁰

דרך הצדיקים מעוררת התפעלות... ונתחיל מההתחלה...

נענה הרב ואמר: נאמר בתהלים - "כי יודע ה' דרך צדיקים ודרך רשעים תאבד" (תהלים א, ו). כלומר, דרכם של הצדיקים היא, שעל כל דבר הבא עליהם אומרים הם: 'כי יודע ה' - ה' יתברך בוודאי יודע את אשר הוא עושה, כי על כן מנהיג הוא את העולם כולו ומסבב את כל הסיבות, וכל מה דעביד רחמנא לטב עביד!

ואילו 'דרך רשעים היא תאבד' - מיד לכשנקלעים הם למיצר כל שהוא, מאבדים את בטחונם ורואים את עולמם חרב עליהם!

כשהגעתי לעבודה, מיד ניגש אלי מנהל הבנק וביקש לשמוע את התורה, פתחתי וחזרתי בפניו על דברי הרב, כשסיימתי, קם לפתע המנהל ממקומו, ניכר היה כי נרעש הוא עד מאוד, ומבלי דבר דבר קם ויצא מן הבנק...

כעבור זמן מה, חזר ואמר לי, דע לך כי הרבי שלך הציל את חיי בני, סתם ולא פירש.

מעין החכמה

ובשבת האחרונה לימי חיינו (כ"ט אדר), בעת רעוא דרעוין (ומן סעודה שלישית), אמר כך: הנה פטירתו של הצדיק מן העולם דומה לאדם הפושט את בגדי החול ולובש בגדי שבת. ואם כן למה צריך הצדיק לחלות לפני פטירתו ולשכב במיטה? אלא כדי שהבריות לא יוציאו עליו לעז שהוא מת מיתה חטופה בר מינן...

10. ובעודנו בזה נביא סיפור נוסף:

סיפר הגה"ק רבי מרדכי חיים מסלאנים זיע"א (והובאו דבריו בספר מאמר מרדכי - סיפורים (עמוד 80), לגאון רבי ישראל זאב סלאנים שליט"א):

כידוע, הגה"ק רבי אברהם יהושע העשיל מאפטא, האוהב ישראל מאפטא זיע"א, נפטר ביום חמישי ה' ניסן תקפ"ה.

אפילו דמעה קטנה לא?

ישראל, נמצאים בגלות קשה ומרה, ועתה, מבקש אני ממך לך בשלחותי "והוצא את עמי בני ישראל ממצרים" (שמות ג, י).

משה רבינו שומע את השליחות, ומגיב בצורה פלאית: "ויען משה ויאמר והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקלי כי יאמרו לא נראה אליך ה'" (שם ד, א)!

ולכאורה, משהו כאן לא מובן.

רגליו של משה רבינו צועדות בחולות המדבר, אך זה משה האיש - נמצא בעולם אחר, רחוק וטמיר. מחשבותיו הקדושות נוסקות לעולמות רוחניים זכים ובהירים, בעיני רוחו רואה את משמרות המלאכים, ובאזניו הטהורות מצטלצלת שירת הבריאה...

ולפתע, הוא זוכה והקב"ה מתגלה אליו ומספר לו: בני האהובים, עם

מעין החכמה

כעבור זמן מעט פטירתו התגברו הצרות, והתרגשו זמנים קשים על ישראל...

ונכנסו אל בנו הגה"ק רבי יצחק מאיר ושאלו אותו: הרי אביכם הקדוש הבטיח שלא יכנס לך עין כל זמן שלא ניושע!

רבי יצחק מאיר עצם את עיניו, והמראה הטבעי של פניו אט אט נעלם... ואור לבן, בהיר וצח, תפס את מקומו...

לאחר כמה זמן, פתח את עיניו ואמר, אבי הקדוש התגלה אלי ואמר לי בהאי לישנא: "דמינו אלקים חסדך בקרב היקדך" (תהלים מח, י) - כל מה שדימינו בהיותנו כאן שהוא ממדת הדין (שהרי שם 'אלקים' הוא שם של מדת הדין), למעלה בהיכל המלך רואים שהכל חסדים ('חסדך בקרב היקדך'), ולכן אינו יכול לבקש שיוסרו הצרות והזחק.

ורבי מרדכי חיים מסלאנים געה בבכי נורא כשסיפר זה.

השבת יצאה, והאוהב ישראל הבדיל על הכוס, והנה לא חלפו כמה דקות והוא נפל למשכב, ונהיה רעש גדול ויצאו כולם למקומות הקדושים להתפלל עליו.

ביום חמישי, ה' בניסן, יצא בנו רבי יצחק מאיר יחד עם כל הקהל לבית העלמין לעורר רחמים, ונשאר האוהב ישראל יחד עם משמשו בביתו.

כשכולם הלכו, קם האוהב ישראל ממטתו ניגש לשולחנו שעליו למד תורה במשך שנים - ונפרד ממנו. אחר כך ניגש לספרייה ונפרד ממנה ומהספרים, וכן ניגש אל המזוזה ונפרד ממנה.

וחזר ושכב על מטתו והתחיל לומר: 'האדרת והאמונה' עד 'הדעה והדיבור לחי עולמים', תוך כדי אמירתו מילים אלו עשה תנועה בפיו כמי שמנשב רוח, ועלתה נשמתו בסערה השמימה...

והנה בימים הללו שקודם פטירתו אמר שלא ינוח בעולם העליון ולא יכנס למקומו בגן עדן עד שיבוא המשיח!

11 מסילות אל הנפש

פרשת פינחס - אפילו דמעה קטנה לא?

והנה, כל אותם דורות עבדו, את הקב"ה באמת ובאמונה, ביחודים ובמסירות נפש, וזכו להמשיך אור גדול, בהירות אור אין סוף ברוך הוא, לעולם שלנו!

וגם אחרי שירדו עם ישראל למצרים הם המשיכו בעבודתם הקדושה והנוראה! והצליחו לייחד קודשא בריך ושכינתיה בכל מעשי ידיהם.

אותו הדור היה בקי בכל סוגי הלוחמה!¹¹ **אך,** לא חלפה תקופה ארוכה, וכל אותו הדור נפטר... והדור החדש שקם, היה חסר ידע בסוגי הלוחמה, וכחות הטומאה גייסו כחות ויצאו למלחמה... **ולפתע,** שדות הקרב הרוחניים, התמלאו בלוחמים... חיצו איש נורו לתוך הלבבות, והרתיחו את הדם...

הרי חלומו הגדול של כל עבד להיות בן חורין. ואם זה כך אצל סתם עבד, מי יכול לתאר את עוצמת החלומות של עם ישראל? עם שבילה שנים אימות ושחורות תחת האומה המצרית השפלה?

וכי לא ערגה נפשם אל הפדות? אל הגאולה? ואם כבר מגיע אדם שמכריז ומודיע: **'ישראל, הגיע זמן גאולתכם!'** הרי הם צריכים לקפוץ מאושר ולהאחז במילים שלו! ואם כן מדוע חשב משה רבינו שהם לא יאמינו לו?

וכדי להבין את דבריו של משה נצטרך לחזור קצת אחורה:

ראשיתו של עם ישראל הוא באברהם אבינו. ומאז, נמשכה שלשלת הדורות, דור אחר דור: יצחק. יעקב. י"ב שבטים. שבעים נפש של בית יעקב.

מעין החכמה

ובפרשת בלק (דף קפח ע"ב) אמרו: **'אמר רבי אלעזר, ברא רחימא חביבא קדישא, בכל הני זיני קרבא אשתדלנא בהו וידעינן לאנחא בחרבא ובקשתא וברומחא ובאבנין דקירטא'** (תרגום - אמר רבי אלעזר להינוקא, בן אהוב וחביב וקדוש, בכל אלו כלי קרב כבר עסקנו בהם - רוצה לומר, כבר עסקנו בכל אופני לימוד התורה ואנו יודעים לעשות מלחמה נגד הסטרא אחרא **בחרב ובקשת וברומח ובאבני קלע** - כלומר בכמה מיני אופנים של לימוד התורה).

ואחר שהמשיך הרמח"ל בכתובת סודות נעלמים, כתב וז"ל: ואשלים לך עתה

11. כידוע זה לעומת זה עשה האלקים, וכמו שלקדושה ניתנו כחות רבים, כך גם לטומאה. והצדיקים שמנהלים את המלחמות כנגד כחות הטומאה משתמשים בכלי נשק רוחניים.

וזה לשון הרמח"ל זיע"א (אדיר במרום - עמוד לה, הוצאת סאפרין): כתוב בתחילת האידרא רבא - **'אתכנשו חבריא לבי אידרא מלובשין שריין ורומחין'**, ואודיעך עתה סודות גדולים ונעלמים מאוד, דרך הקודש ללימוד ממש לתיקון השכינה. והוא הלימוד בדוגמא שלמעלה אשר הנהיג בו רשב"י ז"ל את חבריו. והוא ענין המלחמות המוזכרים תמיד בתיקונים וברעיא מהימנא.

אך למרבה הפלא הם חשו כעין תחושת השלמה: 'נו, בוודאי, איך אפשר שלא לשנוא חוטאים כמונו, איך אפשר להתייחס ליצורים כמותנו?!'

ומכיון שהם השלימו עם המציאות, הם לא ניסו להתפלל ולבקש רחמים. אין שום סיכוי בעולם שהקב"ה יספור אותנו.

ועתה מובנת תגובתו של משה:

משה רבינו פונה להקב"ה ואומר: רבונו של עולם! אתה רוצה שאני אבוא עכשיו לעם ישראל ויבשר להם: בנים אהובים! הגיע זמן גאולתכם! - הם לא יאמינו לי!... (הם לא מאמינים שהם ראויים להיגאל)... 'אנחנו אהובים? אנחנו?!'...

הם כל כך לא מאמינים בעצמם, **שאפילו** **דמעה קטנה** לא תזלוג להם מן העין!

בני בכורי ישראל!

לעם ישראל להבין שאני אוהב אותם אהבה גדולה ועצומה, אהבה אמיתית

הרתיחה גרמה לדם לבעבע, בועות צפו להם בנחת על פני השטח והולידו דמיונות ותאוות... תאות ממון, תאות נשים, תאות אכילה...

האור נסחט מהריאות, ערפילים שחורים עלו מן התהומות וכיסו את הראיה... והמלחמה הסתיימה בנצחונם של כחות הטומאה...

חטאים רבים, עוונות עצומים ופשעים מחרידים עברו על נפשות עם ישראל. שם במצרים.

וביום בהיר אחד, ללא הודעה מוקדמת, החל השעבוד...

ועם ישראל הבינו שהקב"ה מאס בהם! הקב"ה פשוט שונא אותם!

הקב"ה פנה למשה רבינו ואמר לו: אתה צודק, ולכן כדי לגרום

מעין החכמה

האורות האלה בזמניהם, ולהוציא פעולתם לאורה. והוא סדר השימוש בכלי הזיין הנקראים כך: **קירטא או קשתא או רומחא או חרבא. כולם אורות, שצריך להוציאם בכח העבודה ובכוונת הלב. ולמעלה נראים לעינים האורות האלה מתהלכים לאשר יתהלכו, לפי המעורר והממשיך. ועייש בדבריו, ותחכם.**

סדרי המערכה וקשרי המלחמה כראוי, להיות כאחד הגבורים הנלחמים מלחמת ה'. ותבין עניינים רבים הנמצאים בזהר ובתיקונים. והמה חתומים וסתומים. ותדע סוף דבר, כי המלחמה הזאת אינה אלא התלהטות האורות, שבכחו הסטרא אחרא צריכה להיפרד וליפול, והתורה מאירה בכחה. וצריך לדעת לעורר

וכאשר זכו עם ישראל ועמדו למרגלות הר סיני הושלם הקשר ונהפך להיות קשר נצחי לעולם ולעולמי עולמים...

וכך אמר הגה"צ רבי שמשון פינקוס זי"ע"א:¹³

למרגלות הר סיני שאל הקב"ה את כלל ישראל האם אתם רוצים את התורה, והם ענו: "נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע" (שם כד, ז). לאחר מכן השמיעם הקב"ה את התנאים באופן כללי ועם ישראל הסכים לתנאים, ולאחר מכן כרתו עמו ברית, ואז נוצרה שייכות, הושלם הקשר!

עלינו לדעת, השייכות בין הקב"ה לעם ישראל אינה רק מערכת של מצוות, **אלא זוהי סוגיא של שייכות, של**

שאינה תלויה בשום דבר, אני אעשה שני דברים:

א. הגם שסידרתי את עולמי בסדר קפדני, בסדר המכונה 'טבע' - למען הראותם את אהבתי, אני אשדד את כל מערכות הטבע.

אשדד למענם את כל חוקי הטבע שבארץ, בשמים, ובמה שביניהם (וזה קרה בעשרת המכות).

ב. אני אכריז ואומר: "בְּנֵי בְּכָרַי יִשְׂרָאֵל" (שמות ד, כב), ועצם ההכרזה הזו תעורר בלבם אמונה אמיתית באהבתי אליהם.¹²

וכך היה!

וקשר של קיימא, קשר של שייכות ואהבה החל להירקם בין עם ישראל להקב"ה...

מעין החכמה

ודרגתם היתה גבוהה מדרגת אברהם אבינו, שהרי אברהם שמע ציווי מפורש על כך מפני הבורא יתברך שמו בעצמו, ואילו הם הלכו מעצמם!

והשיבני אבא: עיקר גודל הנסיון בעקידה היה בגלל שהקב"ה אמר לאברהם: "קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת" (בראשית כב, 12), והרי דיבורו של הקב"ה עושה רושם, כך קרה שבאותו רגע שדיבר אליו התלקחה בלבבו אהבה עצומה ליצחק מאין כמותה, אהבה שאין לשער כלל, לפיכך נחשב לו מעשה העקידה לנסיון גדול!...

13. נפש שמשון - בענייני אמונה (עמוד תמ).

12. ובמאמר מוסגר, כבר מצאנו לכך תקדים. וכך סיפר הגה"ק רבי יקותיאל יהודה הלברשטאם (לפיד האש, חלק א - עמוד כח, לגאון רבי אהרן סורסקי), וז"ל:

זכרני בילדותי ששאלתי את פי אבא (רבי הרשלה מרודניק) זכור לטוב, שיבאר לי מדוע כל כך מתפעלים מכך שאברהם אבינו ע"ה הסכים לשחוט את יצחק בנו על גבי המזבח? הלא רבים מאוד מישראל עשו כן בפועל בדורות מאוחרים, בדורו של שמד, כאשר הובלו כצאן לטבח על קידוש ה' והעלו יחד עמוהם את פרי בטנם כליל לאישים, בכדי שלא ימעלו מעל ח"ו באלקי ישראל?

שנה, מבלי לדעת את הסוד הזה! היסוד של היהדות במתן תורה היה יצירת קשר, יצירת דביקות ושייכות.

ומאז, הקב"ה התורה וישראל התאחדו ונעשו לאחד! וכמשפט הידוע:

קוב"ה ואורייתא וישראל חד הוא!...¹⁴

וכחות הטומאה חרקו שינים...

אהבה, של קרבה, של ידידות. התורה כולה היא משל על זה. "שיר השירים אָשֶׁר לְשִׁלְמָה" (שיר השירים א, א) - מבטא געגועים למתן תורה. "יִשְׁקֵנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ" (שם פסוק ב)! מתן תורה היה בבחינת נשיקה בין הקב"ה לעם ישראל...

רבים מאתנו יכולים לחיות את חייהם במשך שבועים ושמונים

מעין החכמה

והמצוות שהוא מקיים, אלא להיפך, עיקר מגמתו היא נחת הרוח שהוא עושה לאבינו שבשמים. כך הוא עולה ומתעלה ומוסיף דביקות על דביקותו בה' יתברך לאורך כל ימי חייו.

וביתר ביאור:

מן התורה, מן הנביאים ומן הכתובים, ידענו שקשר הדביקות שבין כנסת ישראל לקב"ה, נמשל לקשר הנישואין שבין איש לאשה. ביכולתנו ללמוד מסוגיא עמוקה זו לא רק מן המשל על הנמשל, אלא גם להיפך, מן הנמשל על המשל.

והדבר הראשון שאנו לומדים הוא, שכשם שמציאות הדביקות בקב"ה אינה דביקות של השלמה חלילה. אנו לא משלימים את הקב"ה, שהרי הוא אינו חסר מאומה ואינו מקבל שלימות או יתרון כל שהם מבריותיו כלל וכלל. אלא ענין הדביקות בה' הוא, שהאדם מכיר בכך שקודשא בריך הוא וישראל חד הם. וכפי שמתבאר בדברי הרמב"ן (דברים יא, כב): 'מעלת הדביקות, שתהיה נפשם גם בחייהם בצרור החיים צרורה, כי הם בעצמם מעון לשכינה'.

כלומר, מכיון שאנו משמשים כמעון לשכינה, הרי שכתוצאה מכך באופן טבעי אנו דבקים בו.

14. כתב הגאון הרב עזריאל טאובר זיע"א (פרקי מחשבה, הבית היהודי - עמוד נט), וז"ל:

מה נפלא להתבונן, שכאשר רצתה התורה לתאר את מערכת הנישואין היא השתמשה במילה 'דביקות!' - "עַל כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד" (בראשית ב, כד).

המילה 'דביקות' משמשת בתנ"ך, בדרך כלל, לדביקות בה'.

הכוונה בענין זה היא, שכאשר יהודי מתנהג באהבה ואחווה כרצון התורה, תוך נתינה ומסירות מוחלטת לזולת, בידיעה והכרה כי שנינו הננו נשמה אחת, חיים אלו מכינים ומכשירים אותו לקיום המצוה שהיא התכלית של כל המצוות כולן והיא מצוות "וּבָא דְדָבַק" (דברים י, ט).

הנהגה זו משמשת כסולם לעליה רוחנית גבוהה יותר. להיות בטל לרצון ה', לאהוב את הקב"ה במסירות נפש, ולהגיע לדביקות עליונה מתוך הכרה שהוא חלק אלוהי ממעל.

כאשר יהודי זוכה לקיים את "וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ" באמת כרצון השם, הוא נעשה דומה לבוראו, וכתוצאה מכך גם ביחס לבוראו הוא אינו מחפש את תועלתו האישית מן התורה

נזקי שבירת הלוחות

ארבעים יום, בחצות היום של יום הארבעים.

ובינתים במחנה כחות הטומאה שררה אורה קודרת של אימה ולחץ... 'אסור שזה יקרה! אנחנו חייבים לקלקל את הקשר שנוצר! אנו חייבים לפורר את קשר השייכות'...

למחרת מעמד הר סיני שהיה בתאריך ו' בסיון, עלה משה רבינו להר סיני למשך ארבעים יום, כדי לקבל את לוחות הברית.

לפני עלותו להר, הודיע משה רבינו לעם ישראל מפורשות שעתיד הוא לרדת מההר רק בעוד

מעין החכמה

ובלי ספק, לוותר לשני ולשתוק לשני, דורש לפעמים כחות נפש עצומים... וכאשר זה חוזר על עצמו כמה פעמים הנפש חשה שסוחטים אותה, 'כמה אפשר לוותר לשני'...

אך, לפי האמת, גישה זו היא גישה מוטעית משרשה. איש ואשה הם לא שנים, איש ואשתו הם אחד. הם בשר אחד, נשמה אחת, הוא לא מוותר למישהו אחר והוא לא פועל למען הזולת, אלא למען עצמו.

הוא והיא הם מציאות אחת, בשר אחד.

כשם שהאדם אינו מתפטר מכאב ברגלו או בידו במחי יד, כך כאשר רעיונות משיחה לפניו את כאבה וצערה, או שהוא רואה שהיא כאובה מענין כל שהוא, הוא לא יוכל להפטיר ולומר: 'טוב, אני ממחר... אין לי זמן...' הם מציאות אחת, צערה הוא צער וצערו צערה, כאבו כאבה וכאבה כאבו.

המלחמה התמידית בהקשר לתיקון המדות, נובעת מכך, שיש לאדם הרגשה כי הוא מוותר משלו והוא מפסיד. ולא כך הם פני הדברים. כאשר האדם חי על פי האמת, אין הוא נצרך לשבר את מדותיו, שהרי כשם שהוא אוהב את עצמו ודואג לעצמו, כך הוא גם אוהב את רעיוותו ודואג לה...

על פי אותה הבנה, ניתן לומר שזוהי גם הפסגה שאליה צריכים להגיע בני הזוג לאורך חיי הנישואין. על הדביקות בין איש לאשתו לנבוע מגילוי האמת, שבעצם שנינו הננו חלק ממציאות אחת.

אם כן, אין זו דביקות מלאכותית או חיצונית. להיפך, הדביקות מציינת את המצב הטבעי, הרצוי והאמיתי, שבו נמצאים בני הזוג מחמת עצם טבעם.

וכן כותב המהר"ל (דרך חיים, אבות פ"ה מ"ז):

'שכך ברא הקב"ה את עולמו, שיהיו לבשר אחד, כדכתיב בקרא: 'על כן יעֻבֵב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד'. ובוודאי אין הכתוב מדבר שיעזוב את אביו ואת אמו וידבק באשתו משום שהאשה היא להנאתו, רק הכתוב מדבר שכך הוא **בעצם הבריאה**, שהאיש ידבק באשתו'.

יהודי החי לאור השקפת עולם זו, חוסך לעצמו טרחה ועמל רב. כלולו הורגלנו לחשוב כי בבית היהודי צריך לשבור ולזכך את המדות. לוותר ולשתוק...

האבות ההיסטורית להיות שותפים עם הרב יורם!

בסכום של 150 ₪ לחודש בלבד
למשך 24 חודשים
אתם שותפים בתורתו של הצדיק!

מחייגים
וזוכים

*2910

קונים וזוכים

מטר ב'בית הרב יורם'
להיות שותפים בתורתו

בית הרב יורם' שיוקם בע"ה בנתיבות
יהיה מרכז רוחני עולמי לתורה וחסד
ברוח דרכו ואורו של הרב יורם אברג'ל זיע"א
לקירוב עמו ישראל באהבה לדרך ה'

לכבודו ולזכרו

*2910

ממשיכים
בדרכו
מנצחים
את שמו

תמו ט"ז-כ"ז

בראשות בנו האדמו"ר רבי ישראל אברג'ל שליט"א

ובסופו של דבר הם הצליחו!

ודע לך - ממשיך הקב"ה ואומר למשה, שמבחינתי נגמר הסיפור - "וְעַתָּה הַנִּיחָה לִּי וַיִּחַר אִפִּי בָהֶם וְאֶכְלֶם וְאֶעֱשֶׂה אוֹתָךְ לְגוֹי גְדוֹל" (שם פסוק י).

עם ישראל שספרו ארבעים יום והמתינו למשה רבינו בסבלנות רבה, ראו לחרדתם שהזמן תם ומשה רבינו לא הגיע! והם הבינו שמשה רבינו מת בראש ההר מאיזו סיבה שהיא.

בי"ז תמוז חזר משה רבינו למחנה ישראל ובידיו לוחות הברית, וכשראה את עם ישראל עובדים לעגל שבר את הלוחות...

משום כך החליטו לעשות את עגל הזהב כדי שישמש להם כאלהים אשר ילך לפניהם במקום משה רבינו...

ושבירת הלוחות העלימה את הקשר שהיה בין עם ישראל להקב"ה, שהרי לוחות הברית נקראים כך על שם הברית שהיתה ביניהם, ועל ידי השבירה נהרסה הברית...¹⁵

ובינתים, בעוד עם ישראל מחוללים לעגל, משה רבינו שוהה בשמים ולומד תורה מפי הקב"ה. ואז, הקב"ה פונה למשה רבינו ואומר לו: "לָךְ רַד כִּי שַׁחַת עֲמָךְ אֲשֶׁר הֶעֱלִיתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם" (שמות לב, ז)...

תקופה קצרה חלפה מאז ומשה רבינו כתב את פרשת פינחס...¹⁶

מצות הקרבת קרבן התמיד

והקרבת התחלקו לשתי קבוצות: קרבנות ציבור וקרבת יחיד.

כידוע, אחר חטא מעשה העגל, חזרו עם ישראל בתשובה והקב"ה ציוה אותם עשו לי משכן ("וְעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ" (שמות כה, ח)) ואני אחזור לשכון בתוכם.

קרבת היחיד מבוארים בחומש ויקרא, ואילו קרבנות הציבור מבוארים בפרשת השבוע - פרשת פינחס.

המשכן היה המרכז הרוחני, המקום שבתוכו התגלתה השכינה.

והנה בפרשתנו נצטוינו על קרבן התמיד, והיינו שישנה חובה להקריב בכל יום¹⁷ על גבי מזבח העולה,

הרבה עבודות נעשו בתוכו, אבל העבודה העיקרית שנעשתה בו - היתה עבודת הקרבנות.

מעין החכמה

15. תורת מנחם (תשמ"ח - ד, עמוד 56) לרבי מליובאוויטש.

16. וזה לשון הגמרא הקדושה (בבא בתרא ד:): משה כתב ספרו ופרשת בלעם ואיוב.

17. תמיד בכל יום ויום, בכל זמני השנה.

לגוף, ובלי הלחם אין קיום לאיחוד הגוף עם הנשמה, כך הוא קרבן התמיד שמחזיק ביחד את כלל ישראל עם ה', ופועל קשר של דביקות בין הקב"ה לישראל.

קרבן התמיד היה מקשר בוקר וערב כל נשמה עם הקב"ה...

ומאותה עת בה נצטוו עם ישראל על קרבן התמיד הם לא הפסידו אותו מעולם. עד שהגיע י"ז בתמוז 3338 לבריאת העולם ובאותו היום בוטל קרבן התמיד...¹⁸

והקשר התמידי שהיה עם הקב"ה נפגם...

כך שנו רבותינו...

ומאז, פעמיים, באותו תאריך, בי"ז בתמוז, נוצר פגם בקשר...

ובאו חכמי המשנה (תענית פ"ד מ"ו) וגילו לנו: **'חמשה דברים אירעו את**

שני כבשים, אחד בבוקר ואחד בערב, והם הנקראים: 'קרבן התמיד'. וזה שנאמר:

"צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי ריח ניחחי תשמרו לקריב לי במזעדי" (במדבר כה, ב).

וכתב הגה"צ הרב שלמה דוד קליין (מקדש השבת - עמוד רעו, מהדורת תשע"ו), וז"ל:

תפקיד הקרבן תמיד היה לקשר את משכן כבוד ה' עם עמו ישראל ועל ידו נהיה הדביקות של כלל ישראל לקודשא בריך הוא, ולכן הוא נקרא לחם ('את קרבני לחמי לאשי') - שכמו שהלחם יש לו כח לקשר את הנפש

וכאן נעצור לרגע ונסכם: במעמד הר סיני כרת הקדוש ברוך הוא ברית עם ישראל. ברית של אהבה ודביקות.

מעין החכמה

בתמוז, כי לעולם היו בעזרה כבשים מבוקרים ממום ארבעה ימים קודם ההקרבן.

מה עשו הכהנים? מיום שלשה עשר בתמוז ואילך שיחדו את חילות הבלים שצרו עליהם מבחוץ, והיו משלשלים להם כסף וזהב לרוב, והם היו מעלים להם תמורתם כבשים. כך היו עושים עד יום י"ז בתמוז, ובו ביום לא הסכימו עוד להעלות להם, ובוטל קרבן התמיד.

18. בימי חורבן הבית הראשון היה המעשה. בתשעה בתמוז נבקעה חומת העיר ירושלים (ובחורבן בית שני נבקעה החומה בי"ז בתמוז), ופרצו האויבים לתוכה, ועשו בה שמות. אבל להיכל ה' לא יכלו להיכנס, כי התבצרו בו הכהנים ועשו שם את עבודת האלקים עד יום שביעי באב.

אולם כבשים להקרבת שני תמידים בכל יום חסרו לכהנים כבר מיום שלשה עשר

וגם בתקופה שהיתה בנייהם (שלשת השבועות שבין י"ז בתמוז ל"ט באב) הם לא חזרו בתשובה (שהרי חלק מהאירועים היו מקבילים, והם לא חזרו בשבועות הללו בתשובה).

ונמצא, שהמאפיין של כל שלשת השבועות הללו הוא ניתוק קשר הדביקות עם הקב"ה. ולכן השבועות הללו הם ימי פורענות, כי כאשר חלילה נוצר נתק בין הקב"ה לעם ישראל, אז מתקיים הכתוב: "וְאֵנֹכִי הַסֵּתֶר אֶסְתִּיר פְּנֵי בְיֹום הַהוּא עַל כָּל־הַרְעָה אֲשֶׁר עָשָׂה כִּי פָנָה אֶל אֱלֹהִים אֲחֵרִים" (דברים לא, יח)...

ויש הרבה מה להרחיב בזה, אך מכיון שעתה אנו עסוקים ב"ז בתמוז נמשיך עם האירועים שקרו בו...

אבותינו בשבעה עשר בתמוז... נשתברו הלוחות, ובטל התמיד, והובקעה העיר, ושרף אפסטמוס את התורה, והעמיד **צלם בהיכל** - דעו לכם ששבירת הלוחות וביטול התמיד לא היו הפעמים היחידות של ניתוק הקשר, עוד שלש פעמים קרה, ב"ז בתמוז, ניתוק קשר.

והמשיכו חכמי המשנה ואמרו: וכמו כן, גם בתשעה באב קרו חמש פעמים ניתוק קשר, וזה לשונם (שם): '**בתשעה באב נגזר על אבותינו שלא יכנסו לארץ, וחרב הבית בראשונה ובשניה, ונלכדה ביתר, ונחרשה העיר.**'

כעיר שחוברה לה יחדיו...

בתחילה ברא את ירושלים עיר הקודש¹⁹ ואחר כך הדביק סביבה גושי

בשעה שברא הקב"ה את כדור הארץ, בראו בצורה של התפשטות.

מעין החכמה

צמודה, כי אם הגוש יגדל או יזוז מיד הוא יחסום את העורק וחי הילד יהיו בסכנה.

כמובן שהייתי שבורה מזה. רק בכיתי מהבוקר עד הלילה... בעלי התקשר מיד לרב, והרב הרגיע אותי וביקש ממני להיות שמחה, ואז הוא הוסיף ואמר לי משהו שהיה נראה לי באותו רגע בכלל לא קשור. הרב אמר: 'בזכות ירושלים הכל יעבור'.

באותו זמן עוד לא ידעתי כל כך מי זה הרב יורם והדברים של הרב לא הרגיעו

19. בספר אמרי נועם (פרשת דברים בסופו) מובא סיפור, וז"ל: אנשים רבים מספרים על גדולתו של מורינו ורבינו הרב יורם מיכאל אברגיל זיע"א.

גם לי היה נס גדול עם הבן שלי בזכות כבוד הרב הצדיק, וזה הנס: שלשה ימים לאחר שבני נולד, גילו הרופאים שיש לו גוש גדול שנמצא בעורק הראשי של הלב.

הרופאים אמרו שזה מקרה מאוד נדיר, ושהילד צריך להיות בהשגחה

פרשת פינחס - כעיר שחבורה לה יחדיו

(תהלים קכב, ג) - עיר שהיא עושה כל ישראל לחברים!

וגילו לנו חכמינו הקדושים (תענית ה). שכנגד העיר ירושלים שבעולמנו יש גם ירושלים בעולמות העליונים,²¹ וכששתיהם היו מחוברות יחד, היה מושפע לכל העולם קדושה וברכה עד בלי די.

עפר ונתפשטה הארץ לכל צד, וכך נוצר כדור הארץ שאנו מכירים.²⁰

ומאותה העת נבחרה ירושלים להיות מקום להשראת שכינתו יתברך בעולם. ואמרו בירושלמי (חגיגה פ"ג ה"ו):

אמר רבי יהושע בן לוי: "ירוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה כְּעִיר שְׁחִבְרָה לָהּ יַחְדָּו"

מעין החכמה

20. וזה לשון הגמרא הקדושה (יומא נד): חכמים אומרים, העולם - מציון נברא, שנאמר: "מזמור לאסף אל אלקים ה'" (תהלים ג, א), ואומר: "מציון מכלל יופי" (שם פסוק ב) - ממנו מוכלל יופיו של עולם.

ופירוש דברי הגמרא הוא כך, בספר תהלים נאמר: "מזמור לאסף אל אלקים ה' דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבואו" (שם פסוק א), והיינו שהארץ נבראה על פי דיבורו של הקב"ה.

ובפסוק שאחריו נאמר: 'מציון מכלל יופי', כלומר, ממקום ששמו 'ציון' (היא ירושלים) יצאה הארץ כשכלול בה כל היופי, ודורשים מלשון הפסוק 'מציון מכלל יופי' - מהמקום ששמו 'ציון', נברא והושלם יופיו של עולם.

21. וזה לשון הגמרא הקדושה (חגיגה יב):

ריש לקיש אמר, שבעה (רקיעים יש) ואלו הן: וילון, רקיע, שחקים, זבול, מעון, מכון, ערבות...

זבול - שבו ירושלים ובית המקדש ומזבח בנוי ומיכאל השר הגדול עומד ומקריב עליו קרבן, שנאמר: "בנה בניתי בית זבול לך מכון לשבתך עולמים" (מלכים-א ח, ג)...

אותי, אבל כל הזמן המשפט הזה שהרב אמר. הדהד לי בראש וניסיתי לחשוב מה זה קשור.

עשיתי עם עצמי חשבון נפש, ונזכרתי שבמהלך ההריון הזה הייתי בירושלים עם גיסתי ואמרתי לה שאני שונאת את העיר הזאת.

פתאום הבנתי את המשפט שהרב אמר לי. אני פגעתי בלב של בורא עולם, ירושלים, והקב"ה פגע לי בלב של הילד שלי.

באותו רגע אמרתי לבורא עולם: 'אם מה שהבנתי זה נכון, תן לי סימן שיהיה בחדר הזה איזה פסוק מהתורה'. חיפשתי בכל החדר של בית החולים ומצאתי פסוק של ברית מילה...

קיבלתי צמרמורת בכל הגוף וביקשתי סליחה מה, ונדרתי ללכת עם הילד לכותל לבקש סליחה.

בעזרת ה' יצא לי להגיע לכותל, בכיתי והבטחתי לה' שלא אדבר יותר או אחשוב דבר רע על עיר הקודש ירושלים.

ראו זה פלא: כשחזרנו לבדיקה אצל קרדיולוג ילדים, אומר לי הרופא: 'אין כלום! הגוש נעלם, הלב נקי!'

חומת ירושלים הובקעה, והקשר בין ירושלים של מעלה וירושלים של מטה נפגם...

וכך אמרו בגמרא הקדושה (שם): אמר רבי יוחנן, **אמר הקדוש ברוך הוא לא אבוא בירושלים של מעלה עד שאבוא לירושלים של מטה...**
ונעבור למאורע הרביעי...

כשעם ישראל ישבו בתוך ירושלים הם היו מאוחדים עם ירושלים של מעלה, ובכך הם היו קשורים בקשר אמיתי עם הקב"ה.

אך, ב"ז בתמוז, נבקעה חומת ירושלים וטיטוס הרשע וחילותיו פרצו אל תוך העיר והחלו הורגים ובוזזים...
וכעבור שלשה שבועות נחרב בית המקדש השני.

ונתן לנו את תורתו...

גידין - ברמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה שבתורה...

על ידי הלימוד תתדבק הנשמה בעצמות קדושת התורה, ועל זה אנו מברכים לפניו יתברך ומודים לו על נתינת התורה לעמו ישראל כדי שנהיה דבקים בקדושתה ובשכינתו יתברך.

והוא המכוון בברכת: **'אשר בחר בנו' - על אשר קירבנו לפני הר סיני. 'ונתן לנו תורתו' - הקדושה, כלי חמדתו, שהיה משתעשע בה בכל יום, כדי שתתדבק נשמתנו בעצמות קדושת התורה ורוחניותה, ולהוריד השכינה בקרבנו...**

עיקר הקשר שבין היהודי לבוראו נוצר על ידי לימוד תורה! כאשר יהודי לומד תורה, באותה שעה נקשרים מוחו ודעתו בתורה הקדושה.

כתב מרן רבי יוסף קארו זיע"א בשולחנו הטהור (א"ח סימן מז) שקודם שהאדם רוצה לדבר בדברי תורה עליו לברך ברכות התורה.

והנה בתוך נוסח ברכות התורה אנו אומרים: 'אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו'.

ומצאנו להגה"ק רבי יואל סירקש זיע"א (ב"ח סימן מז) שביאר את המילים הללו, וזתו"ד:

כוונתו יתברך מעולם היתה שנהיה עוסקים בתורה, **כדי שתתעצם נשמתנו בעצמות ורוחניות וקדושת מקור מוצא התורה**, ולכן נתן הקב"ה תורת אמת לישראל במתנה שלא תשתכח מאתנו כדי שתתדבק נשמתנו וגופנו רמ"ח אברים ושס"ה

ובי"ז בתמוז שרף אפוסטמוס (שהיה גוי בעל תפקיד בדרג גבוה) את התורה!

ומכיון שהוא קיבל את הכח לכך על ידי חטאי עם ישראל, ניתן הכח לסטרא אחרא (בשעה שהוא שרף) לשלוט על רזי התורה...²²

ועל ידי כך הפסדנו הרבה חלקים מהתורה הקדושה, וממילא נפגם הקשר שהיינו יכולים להשיג אם היינו בקיאים בכל חלקי התורה...

ונעבור לפגם האחרון המובא במשנה...

בשעה שהשכל של האדם מקיף את חכמת התורה, שהיא רצונה וחכמתו של הקב"ה, וחכמת התורה מקיפה את שכל האדם. באותו רגע הוא זוכה להתאחד עם האור אין סוף ברוך הוא המלוּבש בתורה.

וזה היא עיקר השאיפה והרצון של הקב"ה מעם ישראל שהם ידבקו בתורתו הקדושה, ועל ידי כך הם יזכו להידבק בהקב"ה, כי קוב"ה ואורייתא דבר אחד הוא.

וככל שנשיג חלקים גדולים יותר בתורה כך תגדל השגתנו ותפיסתנו ברצונו יתברך, והקשר עמו יתעצם.

ההיכל - נקודת החיבור

לעם ישראל. על ידי המנורה - נמשך חיים. ועל ידי השולחן - מזונות. ועל ידי מזבח הקטורת - בנים.²⁴

ועל ידי השפעת השפע הגשמי לעם ישראל, נוצר קשר וחיבור בין עם ישראל להקב"ה.

אך, כנגד זה השתולל בעולם היצר של העבודה זרה.

בבית המקדש היה מקום שנקרא 'היכל', ובו היו נמצאים שלשה כלים. והם: המנורה, מזבח הזהב, ושולחן לחם הפנים.

המנורה עמדה מצד דרום, והשולחן עמד מצד צפון, ומזבח הזהב היה באמצע.²³

ועל ידי עבודת הכהנים בשלשה כלים הללו היה נמשך **השפע הגשמי**

מעין החכמה

23. והארון שעמד ביקודש הקדשים' היה בצד מערב.

24. וזה לשון רבינו האריז"ל (ליקוטי תורה - פרשת תרומה): 'דע, כי ההיכל בסוד יסוד וכל

22. וזה לשון רבינו האריז"ל (שער רוח הקודש - דף הע"ב): דע, כי מן היום שנשרפה התורה

כנדע על ידי אומות העולם בעוונותינו הרבים, נמסרו אז כחותיה וסודותיה ביד הקליפות...

ועל ידי כך הם הראו, כביכול, שאת השפע הגשמי הם מקבלים מהעבודה זרה.

העמדת הצלם בהיכל גרמה לניתוק בין עם ישראל להקב"ה, כביכול העבודה זרה חלילה היא המשפיעה והנותנת כח...

היצר הזה חדר ללבבות ושכנע אותם: אני בראתי אתכם, אני נותן לכם שפע...²⁵

אך כל זמן שהמאבק התרחש מחוץ לכותלי בית המקדש עוד נותר קשר. אך ביי"ז בתמוז הועמד צלם של עבודה זרה בתוך ההיכל...

כל רודפיה השיגוה...

אך, למרות זאת עם ישראל לא נכנעו, ובכל פעם הם קמו מחדש, והתחילו מההתחלה, כאילו כלום לא קרה!

דורות חלפו ועברו. דורות שהתפרשו על גבי אלפי שנים. ולמרות

ההתמודדויות לא פסקו לרגע... מוחם הקודח של כחות הטומאה המשיכו, בכל הכח, לפתח כלי נשק חדשים...

וזה גרם לעם ישראל לנפילה אחר נפילה. ניתוק אחרי ניתוק...

מעין החכמה

'ידוע תדע שאתה לגול מהנשמות שהיו בימי השופטים, עליהם נאמר: "ויעבדו את הבעלים וגו'" (שופטים י, ו), ואמרו רז"ל (ביצה כה:) שעבדו שבעה סוגי עבודה זרה בכל יום, ועל עוון עבודה זרה חייבים מיתה על כל עבודה ועבודה.

כשבא דינך לפני בית דין של מעלה, פסקו שיתנו לך אשה רעה שהיא מר ממוות. ולכן אתה צריך לשמוח בכל פעם שהיא מצערת אותך, כי כך נחשב לך הדבר כאילו קיבלת עונש מוות!"

כשחזר החסיד לביתו ורעייתו המשיכה להכעיסו ולהטרידו, היה אומר לעצמו בכל פעם: הוסרה עבודה זרה, הוסרה עבודה זרה... (מפי חסידים - עמוד עז).

יסוד נקרא 'מזלא'. לכן היה שם מנורה, שולחן, מזבח, שהם: בני, חיי ומזוני. כי מנורה סוד חיים - להעלות נר תמיד, שולחן בסוד מזונות - לחם הפנים, והקטורת [בני] עוצרת המגפה.

25. **ובענין** זה נספר:

חסיד אחד היה לרבי שניאור זלמן מלאדי (בעל התניא), שהיתה לו אשה רעה מאוד, ועל כל דבר קל היתה 'מכבדת' אותו בקללות וגידופים. ובפרט כשהיה נוסע אל רבו, היתה מלווה אותו בקללות נמרצות, עד אשר נתמלאה הסאה ולא היה יכול לסבול יותר.

נסע אל רבו (בעל התניא), ושפך מר לבו לפניו. הניח בעל התניא את ראשו הקדוש על זרועותיו, וכעבור זמן מה, הגביה ראשו ואמר:

כתב בספר עשר צחצחות (רבי נפתלי מרופשיץ - אות סג), וז"ל:

שמעתי בשם קדוש ה' רבי נפתלי מרופשיץ - 'כל־רד־פיה השיגוה בין המְצָרִים'. פירוש כל השונאים של ישראל משיגים את גדלות ורוממות קדושת ישראל בשעה שישראל נתונים ח"ו במיצר ואף על פי כן המה מחזיקים את עצמם בכל עוז ותעצומות בהקב"ה ובתורתו הקדושה אז גם המה מודים ומשבחים ומהללים את עם ישראל נצר מטעו...

וכך חלפו הדורות, עד שהגיע ובא הדור האחרון...

קושי המלחמה ואורכה, עם ישראל נשאר תקיף באמונתו, עקשן באהבתו...²⁶

ובמחנה של כחות הטומאה הביטו ביאוש זה על זה: 'חשבנו שאם נערים קשיים, ונגרום לנפשם להתפורר, הם יכנעו. אך לא! אי אפשר לנצח אותם!'

וזה הפירוש השלישי לפסוק: "כל־רד־פיה השיגוה בין המְצָרִים" (איכה א, ג) - כל הרודפים, שונאי ישראל, השיגו את מעלתם של עם ישראל דוקא אחרי שעם ישראל עברו משברים!

ונרחיב יותר:

הניתוק האחרון

יום אחד נראתה במחנה תזזית מיוחדת, כל החילות ואנשי הגרילה התרוצצו ממקום למקום ועל פניהם אותות התרגשות...

שם, מסביב לשולחנות ערוכים, הציגו את כלי הנשק החזק ביותר שבכל הזמנים!

אין ספור נסיונות, וכשלונות, חוו כחות הטומאה... כל כלי נשק שיצרו, יצא, בסופו של דבר, מכלל שימוש.

ומן הצד עמדו משקיפים מכחותינו והשקיפו למתרחש במחנות הטומאה...

מעין החכמה

איזה עם קָשָׁה עֲרָף הוּא, ולכן כדאי לך למחול להם.

כדאי לך 'להשקיע' בעם ישראל כי הוא יעם קָשָׁה עֲרָף. **ואם** הם יחליטו ללכת אחריך אף אחד בעולם לא יוכל לעצור אותם, לא מחבלים ולא נאצים ולא יוונים, אלא אחריך ילכו 'בקשיות עורף' מתוך ביטול מוחלט ומסירות נפש...

26. ובה ביארו את הפסוק: 'וַיֹּאמֶר אִם נָא מְצָאתִי חַן בְּעֵינֶיךָ ה', לָךְ נָא ה' בְּקַרְבְּנוּ כִּי עִם קָשָׁה עֲרָף הוּא וְסִלְחָתָ לַעֲוֹנֵנוּ וְלַחַטָּאתֵנוּ וְנִחַלְתָּנוּ...' (שמות לד, ט).

אחר שחטאו עם ישראל במעשה העגל, פנה משה רבינו לקדוש ברוך הוא ואמר: תראה איזה חן ויופי יש לעם ישראל,

ולפתע הם...

לאויר נזרקה השאלה: חבר'ה! איך נקרא לכלי הזה?

והתשובה נשמעה ברמה: אינטרנט!...
אך להפתעתם גם כאן המערכה לא היתה קלה, ועם ישראל נאבקו בהם בכל כחותיהם, בעקשנות, ובאומץ לב...

ושוב נצפו במחנות הטומאה חללים רבים...

כלי נשק שמכיל בתוכו את כל הטומאות, הכישופים, הכפירות, הזימה, העבירות והפשעים האפשריים והבלתי אפשריים.

כלי נשק שפעיל 24 שעות ביממה, ושיש בכחו לגרום להתמכרות מוחלטת - עד כדי אבדן זהות!

כלי נשק המסוגל לנתק יהודי מבוראו לחלוטין...

כוסות מלאות בין אדם ומתוק הוקשו זו בזו... וקולות צהלת שיכורים נשמעו בעוז...

שבע יפול צדיק וקם

בעבודת הבורא, בכל זאת תמיד הם מתגברים כארי ומתרוממים וקמים מנפילתם ושבים למדרגתם הראשונה כפי שהיתה באמנה אתם. ולכן הגם כי **'פי שבע יפול צדיק'**, אולם תיכף מתקיים בו סיום הפסוק: **"וקם"** (שם).

והנפילות העוברים על האדם הם לא רק במעשים ובדיבורים, **אלא גם, ובעיקר, ברצונות...**

אנחנו מוצאים שפעמים דוקא אלה שמתעוררים ברצינות ומחליטים לעשות משהו עם עצמם, עלולים להגיע ליאוש וחוסר אונים, שכן זו תופעה שכיחה שלאחר ההתעוררות הגדולה מגיעה תקופה שהנחישות וההתלהבות דועכות, ואז הטבע האנושי והיצר הרע משכיחים את המשימה ואת ההחלטה, ופתאום האדם מוצא את עצמו **באותו**

ובאמת, עלינו לדעת שהעקשנות הזו היא היופי והפאר של היהודי! כאשר יהודי יודע שהכל מושג מה' יתברך - כי יודע ה' דרך צדיקים, ואי אפשר להתרחק ממנו לעולם... ולכן, הוא ממשיך בעבודתו כרגיל. אזי, הקב"ה משתבח בו בכל העולמות, 'ראו בריה שבראתי בעולם'.

כל אדם בעולם עובר במשך חייו לא רק עליות והצלחות כי אם גם ירידות ונפילות. ואפילו צדיק גמור עובר כפעם בפעם ירידות ונפילות מסוימות, כמו שנאמר: **"פי שבע יפול צדיק"** (משלי כד, טז).
אולם גדולתו של האדם נמדדת בכך שהוא לא נותר בנפילתו אלא מצליח להתגבר ולקום ממנה, ולשוב לאיתנו כבראשונה.

זוהי מעלתם של הצדיקים, שהגם שהם עוברים צער ויסורים ונפילות

פרשת פינחס - העולה מן האמור להלכה ולמעשה

גם כאשר יש לאדם ירידה ברוחניות - אסור לו ליפול לזרועות היאוש, אסור לו לקרר את עצמו, אפילו לא לאלפית שניה, את מנועי הכיסופים, הגעגועים, הרצונות והתשוקות... והוא מוכרח להשתדל לעבוד את ה' כפי כחו ויכולתו של אותה שעה!...

ואז (אחרי שהסתיימה ההתמודדות) הוא זוכה ומתעלה למדרגה הבאה, ואחרי שהוא משיג אותה ומתבסס בה, אזי שוב יש לו התמודדות חדשה...

וזה מה שמצוה אותנו התורה הקדושה בפרשת כי תצא: "כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ וְנָתַנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ וּשְׁבִיטֵי שְׁבִיטֵי" (דברים כא, י').

המלחמה שבה עוסק הפסוק היא מלחמת האדם ביצרו הרע הרוצה להפיל את רוחו, ולייאשו יאוש גמור, מכל יצירת קשר אמיתי עם בורא העולם!²⁷

וכאן, בפסוק זה, מתחננת התורה הקדושה: **אנא, אל תתייאשו! אל תאבדו את הרצון! ואני מבטיחה לכם בסוף תנצחו!**

מקום ובאותו מצב רוח ירוד לפני שהתחיל עם כל ההחלטות הגדולות. תופעה המביאה אותו ליאוש וחוסר אמון בעצמו, חבל על העבודה, הוא אומר לעצמו, כנראה שאין בי את הכחות לכך.

אך האמת, שהרגשת היאוש התוקפת את האדם, היא שקר!

חיים רוחניים פירושים שהאדם זוכה בכל פעם להתעלות ולהשיג מדרגות רוחניות חדשות, מדרגות שהוא אפילו לא שמע על קיומם...

ואי אפשר לעלות ממדרגה למדרגה בלי לעבור קודם ב'חדר מדרגות', ושם (בחדר המדרגות) צריכים להתמודד עם כל מיני כחות ותשוקות אסורות המתעוררים לפתע בתוך לבו של האדם...

וגם אם בשעת ההתמודדות נגד יצר הרע מתלכלכים מעט, אסור להניף דגל לבן ולהכנע ליצר הרע, אלא צריכים להתנער בכל הכח - 'הִתְנַעֲרִי מֵעֶפֶר קוֹמִי' - ולהמשיך להילחם!

העולה מן האמור להלכה ולמעשה

השייכות בין הקב"ה לעם ישראל אינה רק מערכת של מצוות, אלא זוהי סוגיית של שייכות, של אהבה, של קרבה, של ידידות. והתורה כולה היא משל על זה.

א. לפני אלפי שנים למרגלות הר סיני כרת הקב"ה ברית נצח עם עם ישראל. ובברית זו נוצרה שייכות ודביקות בין עם ישראל לקב"ה. קשר נצחי בין כל יהודי לבוראו.

מעין החכמה

27. זוהר חדש (כי תצא דף עב ע"א).

ו. עלינו לדעת שדוקא ההעקשנות היא היופי והפאר של היהודי! כאשר יהודי יודע שהכל מושג מה' יתברך, הוא ממשיך בעבודתו כרגיל. אזי, הקב"ה משתבח בו בכל העולמות.

כל אדם בעולם עובר במשך חייו לא רק עליות והצלחות כי אם גם ירידות ונפילות. ואפילו צדיק גמור עובר כפעם בפעם ירידות ונפילות מסויימות. **אולם גדולתו של האדם נמדדת בכך שהוא לא נותר בנפילתו אלא מצליח להתגבר ולקום ממנה, ולשוב לאיתנו כבראשונה.**

ז. חיים רוחניים פירושה שהאדם זוכה בכל פעם להתעלות ולהשיג מדרגות רוחניות חדשות, מדרגות שהוא אפילו לא שמע על קיומם. ואי אפשר לעלות ממדרגה למדרגה בלי לעבור קודם ב'חדר מדרגות', ושם (בחדר המדרגות) צריכים להתמודד עם כל מיני כחות ותשוקות אסורות המתעוררות לפתע בתוך לבו של האדם.

וגם אם בשעת ההתמודדות נגד יצר הרע מתלכלכים מעט, **אסור להניף דגל לבן ולהכנע ליצר הרע, אלא צריכים להתנער בכל הכח - 'התנערי מעפר קומי' - ולהמשיך להילחם!**

ח. גם כאשר יש לאדם ירידה ברוחניות - אסור לו ליפול לזרועות היאוש, אסור לו לקרד את עצמו, אפילו לא לאלפית שניה, את מנועי הכיסופים, הגעגועים, הרצונות והתשוקות לה' יתברך... והוא מוכרח להשתדל לעבוד את ה' כפי כחו ויכולתו של אותה שעה! ואז (אחרי שהסתיימה ההתמודדות) הוא זוכה ומתעלה למדרגה הבאה, ואחרי שהוא מגיע אליה שוב מתחילה התמודדות חדשה.

ב. רבים מאתנו יכולים לחיות את חייהם במשך שבעים ושמונים שנה, מבלי לדעת את הסוד הזה: **היסוד של היהדות במתן תורה היה יצירת קשר, יצירת דביקות ושייכות.** ומאז, הקב"ה התורה וישראל התאחדו ונעשו לאחד! וכמשפט הידוע: קוב"ה, אורייתא וישראל חד הוא!...

ג. במהלך הדורות התנסו עם ישראל בנסיגות קשים ובעקבותיהם הופר ונותק הקשר. וכמעט רוב ככל האירועים האלו אירעו במהלך ג' השבועות שבין י"ז בתמוז לט' באב.

נמצא, שהמאפיין של כל שלשת השבועות הללו הוא ניתק קשר הדביקות עם הקב"ה. ולכן השבועות הללו הם ימי פורענות, כי כאשר חלילה נוצר נתק בין הקב"ה לעם ישראל, נוצר הסתר פנים בעולם.

ד. אך למרות כל הנסיגות והנפילות עם ישראל מעולם לא התייאשו ואדרבה תמיד נשאו תקיפים באמונתם ועיקשים באהבתם לקב"ה. ודוקא בימים אלו של הסתר פנים מתקיים בעם ישראל הפסוק: 'כל רודפיה השיגוה בין המצרים' - **כל הרודפים, שונאי ישראל, משיגים את מעלתם של עם ישראל דוקא אחרי שעם ישראל עברו משברים!**

ה. אחת מהתמודדויות הגדולות ביותר שעמדו לעם ישראל בכל הדורות היא ההתמודדות נגד האינטרנט. כי הוא הכלי שמכיל בתוכו את כל הטומאות, הכישופים, הכפירות, הזימה, העבירות והפשעים האפשריים והבלתי אפשריים.

כלי שפעיל 24 שעות ביממה, ושיש בכחו לגרום להתמכרות מוחלטת - עד כדי אבדן זהות! כלי נשק המסוגל לנתק יהודי מבוראו לחלוטין.

שעזרי השבוע

מפי הרה"ג רבינו ישראל אברג'ל שליט"א

ראשון - כל שבוע בשעה: 19:00
שיעור 'זום' לדוברי השפה האנגלית עם תרגום

שני - כל שבוע בשעה: 20:00*
בית הכנסת 'היכל נפתלי' רחוב ברוריה 6

אשדוד

LIVE

חמישי - כל שבוע בשעה: 20:00*
בית המדרש 'המאיר לארץ' רחוב הקציר 666

נתיבות

LIVE

שיעורים נוספים ברחבי הארץ מתעדכנים
בכל תחילת שבוע באתר המאיר לארץ
www.hameir-laarets.org.il

ערוצי מחלקת המדיה
של בית המדרש המאיר לארץ

hameir-Laarets.org.il

המאיר לארץ

054-26-380-26

08-64-99-859
קו שמע - המאיר לארץ

פרשת פנחס י"ז תמוז התשפ"ב

זמני שבת קודש

רבינו תם	יציאת שבת	הדלקת נרות	עיר
21:09	20:16	19:26	באר שבע
21:12	20:17	19:28	תל אביב
21:13	20:18	19:29	חיפה
21:08	20:14	19:23	אילת
21:15	20:20	19:31	ירושלים
		19:11	ירושלים 40 דק'

מסירות א"ר הרב

מפי קדשו של אטור' זיע"א

היסוד הגדול ביותר בעולם הוא לחיטיב לזולת, ומכל שכן שלא לצער. על כל צער שאדם גרם לזולת, במוקדם או במאוחר הוא ייענש על כך.

אפילו אם ציערו אותך, אל תצער בחזרה, אלא פשוט תברח, וגם תשתדל למחול להם, כי אם הם ייענשו בגללך גם אתה תסבול קצת אחר כך, כי כל שהבירו ענש על ידו אין מכניסים אותו במחיצתו של הקב"ה (שבת קמ"ט ע"ב). כשהלב שלך נקי מכל רגש של שנאה או הקפדה על יהודי כלשהו, הקב"ה ישרה שכינתו בליבך.

הפצת תורה חובקת עולם
היה שותף 08-37-40-200

- לתרומות: בנק מרכנתיל דיסקונט, סניף 721 נתיבות, חשבון 23357
- בנק הדואר, סניף 1, חשבון 27016519
- בכל עמדות 'נדרים פלוס'
- **ביט ופייבוקס במס' 054-26-380-26**

עושים נחת לאבא!

מפיצים את תורתו! <<
ממשיכים את מורשתו!

'בית הרב יורם' שיוקם בע"ה בנתיבות
יהיה מרכז רוחני עולמי לתורה וחסד
ברוח דרכו ואורו של הרב יורם אברג'ל זיע"א
לקירוב עמו ישראל באהבה לדך ה'

בסכום של 150 ₪ לחודש בלבד
>> למשך 24 חודשים <<
ייבנה עבורכם מטר ב'בית הרב יורם'

והזכו בהנצחת עולמים
במשכנו של הצדיק!

מחייגים חוזים
בשותפות נאח
ב'בית הרב יורם'

*2910